

pověď, již k zrušení nájemního poměru žalovaným jinak dáti bylo, neboť prý žaloba jest jasným a zřetelným projevem pronajímatelky, že v nájemním poměru se žalovaným pokračovati nemíní, a obsahuje tudíž v sobě výpověď z bytu, která se uplynutím příslušné výpovědní lhůty, což se stalo před vynesemím rozsudku, stala právně účinnou a opodstatňuje tedy zúplna, by žalobnímu nároku bylo vyhověno. Vývodům těmto však přisvědčiti nelze. Dle §u 1116 obč. zák. musí ten, kdož rozvázati chce nájemní smlouvu, pokud její trvání nebylo ani výslovně ani mlčky ani zvláštními předpisy určeno, ji v určité lhůtě vypověděti dříve, než rozvázání smlouvy má nastati. Dle odst. III. nájemní smlouvy ze dne 30. května 1904 byla pro zrušení projednávaného nájemního poměru stanovena předchozí 3měsíční, na činžovní období vázaná, výpověď a bylo-li by třeba nájemního předmětu k provozu dráhy, jednoměsíční, časově volná výpověď. Výpověď je tedy jediným právním prostředkem, jímž zrušení nájemního poměru v tomto případě přivoděno býti může, a důsledkem toho i nevyhnutelně nutným, aby toto zrušení smlouvy přivoděno bylo. Lze souhlasiti se žalující stranou, že výpověď jest jednostranným projevem vůle, a že mimosoudně může býti s platným účinkem dána i bez zachování náležitosti §§ 565 a 562 c. ř. s. ústním anebo písemným projevem; naproti tomu není dobře myslitelným dání výpovědi činy konkludentními, ježto výpověď je právním úkonem svého druhu a účelu a již dle svého pojmu může se státi jen určitým a výslovným projevem k druhé straně o tom, že a od které doby nájemní poměr má býti zrušen. Bez výpovědi takto dané, je-li jí dle právního stavu věci k zrušení nájemní smlouvy třeba, nemůže nastati zrušení smlouvy a dovolaatelka je na omylu, že tentýž právní účinek přiznati jest také žalobě o vyklizení, uplynula-li ještě před vynesemím rozsudku výpovědní lhůta v tom kterém případě dle úmluvy, zvláštních předpisů neb zákona nutná. Slouží-li výpověď tomu účelu, by smlouva nájemní byla od určité doby právně zrušena, předpokládá žaloba o vyklizení, že smlouva nájemní na některý v zákoně vytyčený způsob již zrušena byla nebo právně přestala a slouží k tomu, aby toto zrušení pořadem práva bylo provedeno. Byla-li však žaloba tato podána, aniž by nájemní smlouva byla dříve výpovědí zrušena, musí ji stihnouti osud, že bude jako bezdůvodna zamítnuta, a nemůže se žalobce dovolávati toho, aby žaloba, uplynula-li mezi tím výpovědní lhůta, na niž předem výpověď dána býti měla, uznána byla za výpověď, když žalobce přes výslovný předpis zákona sám opominul tohoto právního prostředku ku zrušení smlouvy použití, a ani na to nepamatoval, žalobě o vyklizení propůjčiti účinnost výpovědi aspoň tím, že by byl v konečném návrhu poskytl žalovaným pariční lhůtu rovnající se lhůtě výpovědní, dle smlouvy nutné.

Čís. 2493.

Příslušnost rozhodčích soudů dle zákona o stavebním ruchu nevztahuje se na poměr jednotlivého zaměstnance k zaměstnavateli.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, R II 102/23.)

Žalobu zaměstnance na podnikatele staveb o doplatek mzdy procesní soud prvního státního soudu po provedeném řízení odmítl pro ne-

přípustnost pořadu práva, míně, že rozhodovati o ní náleží rozhodčímu soudu podle zákona o stavebním ruchu. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by pojednal a rozhodl o věci samé. **Důvody:** Názor procesního soudu, že žaloba ve smyslu zákona ze dne 11. března 1921, čís. 100 sb. z. a n., správně zákona ze dne 25. ledna 1923, čís. 35 sb. z. a n. (27. ledna 1922, čís. 45 sb. z. a n.) nepatří na pořad práva, je mylný. Dle §u 12 cit. zákona z roku 1923 je výslovně příslušnost soudu pro rozhodování sporu z pracovního poměru uznána. Žalobou o niž jde, uplatňována je mzda, tedy nárok soukromoprávní. Zákony z roku 1922 a 1923 vztahují se pouze na úpravu pracovního a služebního poměru mezi zájmovými organizacemi zaměstnavatelů neb zaměstnanců, nikoliv však na poměr jednotlivého zaměstnance k zaměstnavateli.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí právní názor soudu druhé stolice, že pořad práva není vyloučen. V době podání žaloby, t. j. 1. srpna 1922 platil zákon ze dne 27. ledna 1922 čís. 45 sb. z. a n. o stavebním ruchu, který dle §u 63 nabyl účinnosti dnem vyhlášení, t. j. 18. února 1922. Dle §§ 12, 16 a 17 tohoto zákona zřizují se rozhodčí soudy pro upravení pracovního a služebního poměru v živnostech stavebních, jakož i v podnicích, vyrábějících a dopravujících stavební hmotu. Tyto rozhodčí soudy jsou povolány, by vykládaly kolektivní smlouvy, aby rozhodovaly hromadné spory, které vznikly z pracovní smlouvy, a aby stanovily podmínky pracovní, zejména mzdové, pokud se tak nestalo kolektivní smlouvou. Nálezy, vydané rozhodčími soudy, vztahují se pouze na dobu jednoho roku. Rozhodčí soudy jsou také příslušnými k rozhodování hromadných sporů, podrobí-li se jim obě strany, byť by jedna z nich byla ve stávce nebo výluce. Příslušnost soudu pro rozhodování sporů, vzniklých z pracovního poměru, se nemění. Z těchto zákonných předpisů jest zřejmo, že spory jednotlivých zaměstnavatelů neb zaměstnanců z pracovního poměru, a zejména nároky jednotlivých zaměstnanců, dovozované z kolektivní smlouvy proti zaměstnavateli, nepatří k příslušnosti zmíněných rozhodčích soudů. V tomto případě domáhá se žalující zaměstnanec a nikoli zájmová organizace zaměstnanců na zaměstnavateli doplatku mzdy, pročez nelze mluvit o hromadném sporu ani o příslušnosti rozhodčích soudů. Právem tedy rekursní soud vyslovil příslušnost okresního soudu dle §u 49 čís. 6 j. n.

Čís. 2494.

Ohlášení nároku (reklamace) u železnice musí obsahovati sdělení nejen o ztrátě zboží, nýbrž i o náhradních nárocích.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, Rv II 455/22.)

Žalobkyně zaslala dne 20. prosince 1919 dráhou vagon briket a, ježto nedošel na místo určení, domáhala se na dráze žalobou, zadanou na soudě dne 13. ledna 1922, náhrady škody, tvrdíc, že ztrátu rekla-